SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. 195. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 10, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 10-го ЖОВТНЯ 1987 Ч. 195. РІК XCIV.

ДИЯКОН В. ПРУСЬКИЙ З УКРАЇНИ ПРОГОЛОСИВ ПРОТЕСТНУ ГОЛОДІВКУ

Ню Йорк. — Закордонне Представництво Української Гельсінкської Групи інформує про отримання копії листа, висланого дияконом Віктором Пруським із села Гупалівка, Вельнянського району, Запорізької області, на адресу генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова, в якому В. Пруський протестує проти окупації совєтськими військами Афганістану, вказуючи на неспівмірно великі жертви в людях і матеріялі, які можна б зужити для підвищення життєвого рівня совєтських пенсіонерів та інших потребуючих допомоги осіб. У листі диякон В. Пруський повідомляє про проголошення протестної голодівки, яку він розпочав вже 7-го жовтня цього року.

Доведений до крайності, диякон В. Пруський пише у листі до М. Ґорбачова таке:

„Пене Генеральний Секретарю!

Тисячі й тисячі моїх братів загинули в наслідок злочинної Афганської авантюри. Свідченням того є в численних містах, селищах, селах — цвинтарі з їхніми могилими. Відпроваджуючи своїх синів до Афганістану, матері заздалегідь оплакують їх. Доки привозитимуть у цинкових домовинах наших братів і синів, доки вбиватимуть молодість? Краще використайте кошти, призначені на Афганістан, для поліпшення злиденного становища своїх пенсіонерів, кинутих родинами практично на призволяще.

Пане Ґорбачов, Ви не віруєте в Бога, але я прошу Вас, як батька своїх дітей, прошу заради всього, що Ви вважаєте для себе найсвятійшим: пожалійте ж синів багатьох тисяч матерів, тих хто ще не загинув в Афганістані. Пожалійте солдатських матерів, витріть їхні сльози. Лише тоді я повірю у Вашу перебудову. І повітить увесь Ваш народ.

Я вважаю величезною ганьбою і лихом, що я живу в Радянському Союзі, є його громадянином — громадянином держави, яка зневажає елементарні людські права, яка веде злочинну війну.

На знак протесту проти радянської окупації Афганістану оголошую голодівку.

Я говорю всьому світові: совєти, руки геть від Афганістану! Я вірю, що всі люди доброї волі, радянський народ на мойому боці в цей тяжкий для мене час.

Заради торжества справедливості і правди я не пошкодую свого здоров'я, свого життя.

Голодівку розпочинаю 7-го жовтня 1987 року.

28-го вересня 1987
диякон Віктор Пруський".
село Ново-Гупалівка
Запорізька область
Вольнянський район.

Проф. Ю. Оранський виступить в Торонто

Торонто. — У неділю, 18-го жовтня ц.р., проф. Юрій Оранський з Філядельфії виступить тут з доповіддю про композитора Миколу Фоменка.

Доповідь з нагоди 25-ліття смерти композитора відбудеться в залі УНО, при 297 Коледж вул., о год. 3-ій по полудні. Доповідь п.н. „Альбом на екрані" буде мати цікаві інформації про життя і творчість композитора, спогади, уривки з листування, фотографії, фрагменти з творів у стеріофонічних записках та коментарі.

Доповідь проф. Оранського влаштовує Виховна Комісія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Появилася четверта книжка А. Цівчинської

Ню Йорк. — „Зоя — Життя" — це заголовок нової повісти письменниці Алли Цівчинської. Є це хроніка про українську інтелігенцію, починаючи від 1930-их років.

Першою книжкою А. Цівчинської була „Незабутнє, Немеркнуче" — повість — спогади про неоклясика Миколу Зерова.

Друга, „Сніжинки в хуртовині", повість про студентське життя 1930 років в Україні. Третя, „Край дороги", повість з життя української інтелігенції під совєтами.

Книжки можна замовляти, пишучи до авторки: Alla Tsivchynsky; 60 Gouverneur St., Apt. 5B; New York, N. Y. 10002.; Ціна 3 дол.

Помер проф. П. Голубенко-Шатун

Ґолдпорт, Фла. — З понеділка на вівторок, 6-го жовтня ц.р., тут помер несподівано св.п. проф. Петро Голубенко-Шатун, відомий науковець і політичний діяч, автор недавно надрукованої монументальної праці п.з. „Україна і Росія у світлі культурних взаємин", останній голова Всеукраїнської Національної Ради, журналіст, літератор, автор багатьох праць і статтей, на політичні, літературні й наукові теми, суспільно-громадський діяч, редактор кількох видань на еміграції, літературний критик.

Св.п. П. Глибенко-Шатун народився 12-го січня 1907 року в Україні, закінчив студії в Харківському університеті, після другого приходу совєтської армії в Україну виїхав на еміграцію. Спочатку перебував в Західній Німеччині, а потім виїхав з великою хвилею українців до З'єднаних Стейтів Америки і тут включився у політичне, громадське, літературне й інше життя українських поселенців в цій країні. Писав під власним прізвищем і псевдонімами: Петро Ролин, П. Роман Кармазин та іншими.

Похорон в суботу, 10-го жовтня ц.р., о год. 10-ій рано на українському православному цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

ДОПОВІДЬ ДЛЯ СЕНЬЙОРІВ

Філядельфія. Тут у приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру відбудеться в рамках місячних сходин Українсько-Американського Товариства Сеньйорів доповідь д-ра Юрія Рибака на тему „Економічна вартість сеньйорів". Це товариство нараховує сьогодні понад 1,350 активних платних і реєстрованих членів. Доповідь відбудеться о год. 12-ій полудня в середу, 21-го жовтня ц.р.

БЛАЖЕННІШИЙ ВЛАДИКА МСТИСЛАВ ОДОБРИВ КОНЦЕРТ У ЛІНКОЛН ЦЕНТРІ

„Я схвалююцей ваш задум і молитиму Господа, щоб цей концерт пройшов з успіхом на прославу нашого великого ювілею Тисячоліття Християнства в Україні", — сказав Блаженніший Владика Мстистав, первоієрарх УАКЦеркви і УПЦеркви в ЗСА, на закінчення товариської зустрічі з представниками Фундації ім. Мазепи і Крайового Ділового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні у його приватному помешканні у четвер, 27-го серпня.

Владика Мстислав висловився в цей спосіб, заслухавши подробиці про запляноване концерт української релігійної музики, що його влаштовує Фундація ім. Мазепи за підтримкою УНСоюзу і під патронатом Крайового Комітету в Ейвері Фішер Голл Лінколн Центру в Ню Йорку у неділю, 14-го лютого 1988 року.

Як уже інформовано, в концерті, що включатиме світову прем'єру „Неофітів" Маріяна Кузана до слів Тараса Шевченка, беруть участь світового маштабу оперні співаки, 150-членний хор з Атланти, Джа., під дириґентурою Вілліяма Нола, і оркестра Метрополітальної опери в Ню Йорку, яку дириґент Нолл підсилює 30-ма музикантами з Атланти. Солістами є: сопрано Ґільда Круз-Ромо, меццо-сопрано Марта Сенң колюмбіянка, протеже тенора Плясідо Домінго, яка цим концертом дебютує в Америці, тенор Вячеслав Полозов, бас Павло Пліпіка і бас-баритон Андрій Добрянський, який у співпраці з Мартою Андріюк і Романом Осадчуком, займаються музичними і технічними аспектами концерту. Концерт запляно ваний на год. 7:30 вечора, а після нього відбудеться прийняття в Ейвері Фішер Голл.

На авдієнції у Владики Мстислава (зліва): В. Вишневський, М. Суховерська, д-р Ю. Солтис, М. Андріюк, Владика Мстислав, Я. Снилик, д-р З. Матківський і Т. Яременко.

Почесний комітет концерту очолює губернатор Ню Джерзі Томас Кейн, а членом його є сенатор з цього стейту Билл Бредлі.

Владика Мстислав і його доньки Тамара Яременко і Маруся Суховерська з Канади гостили тепло і щедро представників згаданих організацій, цікавились концертом. У розмовах заторкнено теж інші інпрези і аспекти святкування Тисячоліття українською громадою у вільному світі. Не без затурбування говорив Владика Мстислав про деякі нездорові явища в громаді, які не приносять слави тій громаді, ані величності ювілею Тисячоліття хрищення українського люду. Владика остерігав щоб за дрібницями чи пересудами не затрачувати всеобіймаючого значення цього історичного моменту, яким є Тисячоліття Христянства в Україні.

Повертаючись до концерту Владика Мстислав схвалив концепцію запізнати неукраїнський музичний світ з українською музикою на найвищому рівні, зокрема з релігійними музичними творами які не поступаються в нічому кращим зразкам інших народів.

На бажання хору з Атланти і його дириґента В. Нолла концерт буде повторений два тижні пізніше, в неділю, 28-го лютого, 1988 року в Атланті в Симфоні Голл з місцевою симфонічною оркестрою. Там плянується зробити відеозапис з концерту, щоб відтак мати можливість показати його на телевізії. Заходи в цьому напрямку вже почались.

Владика Мстислав прийняв делеґацію в складі: д-р Зенон Матківський, голова Фундації ім. Мазепи, її члени Марта Андріюк і Ярослава Снилик, д-р Юрій Солтис, голова Ділового комітету Тисячоліття Християнства в Україні, його заступник Вячеслав Вшиневський і головний редактор „Свободи" Зенон Снилик. Гості подякували Владиці за прийняття і авдієнцію та запросили на концерт.

СИТУАЦІЯ В ПЕРСЬКІЙ ЗАТОЦІ ЗАГОСТРЮЄТЬСЯ

Вашінгтон. — Преставники Пентагону повідомили кореспондентів, що американський військовий гелікоптер, так званий повітряний корабель, озброєний ракетами і тяжкими скорострілами, обстріляв і затопив три іранські мінікораблі, які десятками появляються дуже часто несподівано, у близькій віддалі до американських військових кораблів, спричиняючи тим самим загрозу для кораблів, бо командування не тільки американських, але також інших кораблів, не знає з якою метою іранці появилися на горизонті. Звичайно такими кораблями їздять так звані „революційні ґвардисти" і тим самим військове командування Ірану знімає з себе вину, що це її одиниці з морської фльоти появляються у міжнародних водах.

У серйозній перестрілці, яку започаткував іранський міні-корабель обстрілом американського військового розвідчого гелікоптера, постраждали принаймні шість іранців, яких опісля витягнули з морських хвиль морські похотинці. Два з них померли пізніще від ран, а чотири були перевезені на військовий корабель. Звичайно на таких човнах є шість до вісім осіб обслуги тому не виключно, що жертв буде більше. Так принайменше думають речники Пентагону і командування військових кораблів у Перській затоці. Випадок з обстрілом гелікоптера, який у свою чергу викликав другий гелікоптер для допомоги, трапився прибизно 15 миль на південний захід від острова Фарсі на якому приміщена одна із стратегічних військових баз Ірану.

Цей перший випадок і сам факт, що іранські міні-човни відважились обстрілювати американські військові гелікоптери у Перській затоці, хоч сам гелікоптер не був пошкоджений і взагалі ніхто з американців не постраждав в цьому випадку, викликає турботу у Вашінгтоні. Ситуація в цьому районі воєнних дій може однак загостритись, якщо іранці, ідучи по лінії погроз їхнього уряду, схочуть „відплачуватись" американцям за цей й попередній випадок обстрілу корабля, який підкладав морські міни біля берегів Кувайту.

Представник Білого Дому Марлін Фіцвотер, запитаний кореспондентами чи Адміністрація президента Роналда Реґена не думає звертатись до Конгресу за відновою так званої „воєнної резолюції" заявив, що такої резолюції взагалі покищо не потрібно, бо обидва випадки трапилися на міжнародних водах і американські збройні сили, тобто кораблі і літаки, тільки оборонялися, не стріляючи першими, тобто не провокували конфлікту. Він додав, що Адміністрація поінформує обидві палати Конґресу про всі детайлі зв'язані з цим і подібним випадком, які можуть трапитись в майбутньому.

Зачіпні випадки зі сторони іранців тільки збільшили заходи Уряду ЗСА накласти повні санкції на імпорт іранських товарів. Крім того Вашінгтон закликатиме також інші держави світу, зокрема заприязнені із ЗСА, обмежити торгівлю з Іраном до мінімуму, або взагалі зірвати торгівлю й шукати інших ринків купівлі оливної ропи на Близькому Сході.

ПОЛЬСЬКІ РЕЖИМНИКИ ОБВИНУВАТИЛИ „СОЛІДАРНІСТЬ"

Варшава. - Представник польського комуністичного уряду Єжи Урбан обвинуватив заборонену урядом робітничу профспілку „Солідарність" в терористичній діяльності. Причиною до такого драстичного виступу проти підпільної „Солідарности" було прибуття до порту в Ґданьску шведського торговельного порому, на покладі якого відкрито у вантажній частині велику кількість зброї, топографічних мап та іншого матеріялу, який у випадку потреби можна уживати для революційного зриву. На думку Є. Урбана ввесь цей „товар" був призначений для „Солідарности", але поліція довідалась про наявність матеріялу скоріше і розкрила цілу справу заговору.

Щоб ревеляція Урбана була більш переконуюча, він і його помічники показали кореспондентам відеострічку на якій видно зброю, амуніцію, газові пістолі, які дуже легко переробити на гостру зброю тощо.

Після закінчення формальної пресової конференції кореспондент аґентства Ассошієйтед Пресс Джан Данішевскі пов'язався телефоном з одним із лідерів „Солідарности". Янушем Онишкевічем, від якого він довідався, що просфілка „Солідарність" не потребує у боротьбі з урядом зброї, бо зброєю робітників є страйки, протести, формальні вимоги тощо і ці форми змагань передбачає конституція Польської Народної Республіки. Якщо йдеться про топографічні матеріяли, то „ми радо їх прийняли б, але ціла ця справа виглядає на провокацію державних огранів безпеки", бо, наприклад, поліція навіть не змогла віднайти шофера грузовика, який прибув на поромі зі Швеції.

Він, на думку капітана поліції, зник, як побачив, що почалась докладна перевірка порому. Онишкевіч не виключає, що польські поліційні органи і компартія самі підклали зброю, щоб скомпромітувати „Солідарність" і зарахувати її до підривних організацій.

В СССР не сіятимуть більше маку

Москва. — Урядова газета „Ізвєстія", орган Верховної Ради СССР офіційно повідомила у числі з 6-го жовтня ц.р., що в Совєтському Союзі не сіятимуть більше маку, щоб таким чином припинити нелеґальне культивування цієї рослини, з якої виробляють наркотики, зоркема героїну.

Як відомо, Совєтський Союз не може дати собі ради з проблемою наркотиків і тому зречення уряду, зокрема міністерства сільського господарства, з посівів маку на 21,300 акрах, мало б зменшити загрозу наркоманії в СССР, державі, яка ще так недавно взагалі не признавалась до існування проблеми наркотиків.

З цього рішення не дуже задоволені особи відповідальні за медичну індустрію, бо тоді для продукції ліків базованих на опіюмі, вони будуть змушені отримувати сирівець з інших країн.

Закордонні спостерігачі сумніваються чи урядовим зарядженням не сіяти мак уряд СССР зможе припинити вирощування цієї й подібних рослин, з яких „чорні торгівці" виробляють героїну й інші наркотики і на яких вони заробляють мільйони рублів. Крім того, наркотики до СССР продістаються із закордону і цього „ринку" не можуть повністю контролювати жадні поліційні органи.

У СВІТІ

ПРЕСОВІ АҐЕНТСТВА І кореспонденти інформують з Близького Сходу, що над Перською затокою ведеться свого роду радіовійна, на морі і в повітрі. Присутність тут більше як 100 військових кораблів кількох країн, а також сотень іранських човнів, ґелікоптерів і джетових літаків, які охороняють оливні танкери перед нападами на них іранських міночовнів, створили перевантаження радіосітки і додаткові клопоти для диспечерів. Дуже часто, кажуть кореспонденти, доходить до поважних непорозумінь головно між радистами з американських й інших кораблів, які не розуміють, або не бажають брати до уваги американських радіо-пересторог. Принаймні у трьох випадках до конфлікту мусіли втручатися амбасадори ЗСА, СССР, Пакістану і Франції, щоб виявнити непорозуміння між радіо-інформаторами.

У СТОЛИЦІ ФІЛІППІН МАНІЛІ все ще панує ситуація непевности і побоювання, що деякі військові частини готуються до переведення державного перевороту і захоплення в полон президента Коразом Акіно. Вірні урядові військові частини посилено охороняють президентський палац й інші урядові приміщення. Маніля взагалі нагадує великий військовий табір. До столиці стягнено кілька баталіонів армії з провінції, а довкола президнетського палацу стаціонують двома рядами танки і панцерні автомобілі. У вівторок, 6-го жовтня, деякі телевізійні станції висвітлили інтерв'ю накручене на відеострічку з полковником Ґріґоріо Ганасаном, у якому він закликає до змін в країні і започаткування рішучої боротьби з комуністичними партизанами. „Ми губимо забагато людей через кволу політику президента К. Акіно, до речі добру з натури і ніжну жінку, але слабото політика", — заявив полк. Ганасан в інтерв'ю.

НЕВІДОМІ ТЕРОРИСТИ НАМАГАЛИСЯ виконати атентат на другого секретаря сирійської амбасади у Брюсселі, Бельгія. Бельгійська поліція розпочала розшуки за людиною чи людьми, які в середу, 7-го жовтня, тяжко поранили вистрілом з пістолі Антоніоса Ганна в його власному помешканні. Загально припускають, що атентат виконали члени організації Сирійські муджагедіни, які не погоджуються з політичною тактикою теперішнього уряду Сирії у відношенні до Ізраїля, Палестинської Визвольної Організації і деяких мусулманських груп в Ливані.

ТРИ КОЛИШНІ ПОЛІТИЧНІ в'язні — Александер Огородніков, Кірілл Попов й Валерій Сендеров з допомогою Павела Славіна-Боровского проголосили створення нової дисидентської групи „Міжнародна спільнота для оборони прав людини". Централя організації під такою назвою знаходиться у Франкфурті, в Західній Німеччині, а відділи її існують у 20-ох країнах світу. Відділ в СССР став 21-им, члени якого повідомлятимуть централю і засоби масової інформації про долю політичних в'язнів в тюрмах і концтаборах та евентуальне надужиття психіятрії для політичних цілей і покарання політичних противників. Покищо невідомо чи КҐБ толеруватиме існування групи, чи поставить організаторів під суд й ізолює їх в концтаборах, — кажуть політичні спостерігачі.

В АМЕРИЦІ

БІЛЬШІСТЬ ВЕЛИКИХ АМЕРИКАНСЬКИХ банків підвищили випозичальну стопу на 1/2 відсотка до 9 і 1/4 відсотка з 7-го жовтня ц.р. Ця підвишка, п'ята з черги цього року, не була несподіванкою, але все таки заторкнула велику кількість позичковців, а особливо малі і середні підприємства. Знавці твердять, що цю останню підвишку дуже скоро відчує теж і загал населення, зокрема покупці хат.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН заявив, що буде боротися за здобуття 270 міл. дол. для поновлення допомоги нікараґуанським повстанцям. Він сказав, що й надалі пітримує плян замирення в Центральній Америці, називаючи його правильним кроком в доброму напрямку, але рівночасно сказав, що цей не узгляднює безпеки ЗСА.

НАУКОВЦІ СКОМПЛЕТУВАЛИ КАРТУ ґенетичних покажчиків, яка включає всі 23 пари людських хромозомів. Сподіються, що ця карта допоможе у вивченні людської спадковости та у відкритті тих спадкових ґенів, які сприяють розвиткові багатьох поважних захворінь. Ця карта, як заявляють знавці, повинна допомогти у визначення ґенів набагато скоріше, як досі.

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМ Департамент Оборони вирішив не висилати човнів і літаків прибережної сторожі до Перської затоки. Виявляється, що секретар оборони Каспар Вайнберґер на цю пропозицію не погоджувався. Натомість прибережна сторожа та її провід хотіли взяти участь в такій допомозі.

МІСТО ПАЛМ БІЧ, ФЛА., В ЧИСЛІ своїх жителів зараховувало як сталого мешканця і Генрі Форда 2-го відомого продуцента автомобілів, який помер 29-го вересня ц.р., у Дітройті. Будучи законним мешканцем цієї місцевості, його спадкоємці в понеділом, 5-го жовтня ц.р., внесли прохання до повітового суду завіщань про урядове потвердження такого завіщання. Виявляється, що завіщання з 17-го травня 1984 року називає його дружину та сина Едселя, як виконавців його останньої волі. Генрі Форд, майно якого оцінюють на 250 міл. дол., 90 відстоків цього майна залишив у приватно довіреному фонді, не називаючи поіменно спадкоємців. Одначе вимінив у своєму завіщанні, що своїй дружині Кетлін ДюРосс-Форд залишає „одяг, дорогоцінності, членство в клюбах, авта та забезпечення".

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТІ у вівторок 6-го жовтня ц.р. видав кінцеві правила щодо судових скарг проти дискримінації, які відносяться до нового іміґраційного закону. Цей закон був подуманий на те, щоб зменшити нелеґальну іміґрацію, як теж й для оборони громадян і чужинців, які мають дозвіл на працю, проти дискримінаційного використовування їх.

НАЙНОВІША АНАЛІЗА ПЕНТАГОНУ виявила, що закон бюджетного балянсування поставив секретаря Департаменту оборони Каспера Вайнберґера у невідрадне положення: або зменшити військовий персонал, або гостро втяти фонди на набуття зброї. Аналіза твердить, що здобута військова потужність під час урядування президента Роналда Реґена є наражена на небезпеку.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Програ здорового розуму

Відкинення сенатською Правничою комісією кандидатури Роберта Борка до Верховного Суду дев'ятьма голосами проти п'ятьох, з рекомендацією для пленуму Сенату, щоби він зробив те саме, перейде до історії Америки, як ще один сумний доказ, що її нещастям є ліберальний табір. Навіть найбільші противники Борка не могли заперечити, що він має найкращі фахові кваліфікації. Замість триматися критерія фахових правничих кваліфікацій — проведено проти Борка суто-політичну кампанію з перекручуванням його заяв і з представлюванням його в якнайгіршому світлі. Проти затвердження кандидатури Борка була коаліція лібералів, муринів і жінок. Ліберали лякалися, що Борк своєю повагою і авторитетом перехилить терезки у Верховному Суді в бік крайнього консерватизму і, конкретно, переведе ревізію постанови Верховного Суду про заборону молитов у публічних школах. Цей острах продиктував теж часописам, що стоять під вирішним впливом жидівських організацій, містити раз-у-раз некорисні для Борка статті. Муринський світ, який не позбувся ще почуття меншовартости і скрізь бачить расову дискримінацію, злякався, що Борк своєю присутністю у Верховному Суді скріпить „расизм". Знову ж центральні жіночі організації заявилися проти Борка тому, що Борк заявив був колись, що леґалізація абортів Верховним Судом була протиконституційна. До того долучились ще два моменти, які також з критерієм правничої фаховости не мають нічого спільного. Сенатори із південних стейтів з їхнім густим чорним населенням боялися, що голосування „за" Борка позбавить їх муринських голосів. І врешті загирив кандидатуру Борка зрозумілий природний факт, що дружини сенаторів мають таки поважний вплив на своїх чоловіків.

У кампанії проти Роберта Борка вкинено на смітник принципи етики і моралі. Головою і промотором цієї кампанії був сенатор Едвард Кеннеді, єдиною кваліфікацією якого на пост сенатора та ще й членів Правничої комісії є його прізвище „Кеннеді", що має магічну силу у стейті Массачусетс. 18-го липня 1969 року сенатор Едвард Кеннеді відвозив додому секретарку свого загинулого в атентаті брата 28-річну Мері Копечне: їхав так широким мостом, що авто впало у став. Сам вирятувався, вийшов на берег, залишивши в середині авта дівчину. Недалеко був освітлений будинок пожежної сторожі, але Кеннеді нікого не заалярмував, тільки пішов до свого дому спати. І зголосився на поліцію у товаристві свого приятеля-адвоката вже після того, як поліція знайшла те занурене у ставі авто і видобула його разом із мертвою дівчиною. У „Рідерс Дайжесті" появилася довга стаття п. з. „Чапаквідік", де точка за точкою доказувано, що Кеннеді говорив неправду на поліції і в суді. І Кеннеді не заскаржив цього журналу за клевету, так само, як не потягнув до відповідальности газет, які запевняли, що його, Едварда Кеннеді, приловили на шахрайстві під час студій у Гарвардському університеті. І така людина має відвагу виступати в ролі прокуратора проти Роберта Борка, колишнього професора конституційного права в Єйльському університеті.

Коли ці рядки писані (середа 7-го жовтня), ще невідомо, чи президент Реґен і сам Борк захочуть підтримувати цю кандидатуру аж до голосування на пленумі Сенату, чи раніше відкличуть кандидатуру Борка. Якщо кандидатура Борка відпала б, перед голосуванням, то Президент, виконуючи своє конституційне право і свій обов'язок зголосить Сенатові на затвердження іншого кандидата. Ясно, що консервативний республіканський президент, обраний до Білого Дому лявінною більшістю голосуючих, призначить того нового кандидата до Верховного Суду знову з-посеред видатних юристів — своїх однодумців. Чи це буде Роберт Борк чи хтось інший, у Верховному Суді вперше настане більшість консерватистів.

Роналд Реґен має перед собою ще тільки 15 місяців урядування. Перейде до історії, як один із найбільш популярних і найкращих президентів Америки. І як той, якого демократична ліберальна група намагалася скопромітувати в афері продажу зброї Іранові та зробити велику пакість у зв'язку з кандидатурою Борка до Верховного Суду. Це поганий табір, який не може чванитися своїм лідером, Едвардом Кеннеді, одним з основників ультраліберальної організації Американці для демократичної акції. Він — мультимільйонер без вичуття і зрозуміння, як треба поводитися і чого не личить робити. У найближчих президентських виборах у наступному році Демократична партія може болюче відчути реакцію здорово думаючих виборців.

Іван Боднарук

З ПРИВОДУ МІСЯЦЯ ПРЕСИ

Уже в самому явищі, що треба проголошувати в нас „Місяць Преси" криється одна з причин нашої національної драми. В нас, у рідному краю, завжди окрему увагу присвячувано справі поширення української книжки і преси. Там місяць жовтень був місяцем української книжки і преси. І тут, на еміграції, робимо те саме, але куди слабші результати дає тут та важлива акція. Хтось сказав, що живемо в інших обставинах: нема часу читати, газету і книжку заступають радіо і телевізор. Це правда, що живемо в інших обставинах, але ніде правди діти, ці обставини без порівняння тут під кожним оглядом далеко кращі і корисніші, ніж у рідному краю. Там, у поневоленій Україні, матеріяльна нужда, а до того наїзник насаджує нам вороже, хоч часто друковане українською мовою слово. А тут, у вільному світі, маємо матеріяльні достатки, нема конфіскат, наші газети і книжки можуть свобідно поширюватися. На жаль, маємо тут чим раз менше зацікавлення до українського друкованого слова. Ще гірше, ми стрічаємо повну байдужість великої частини нашого громадянства до рідної преси, а ще гірше до української книжки. Наші люди, якщо беруть до рук газету, то московське „Русское Слово" або польську брукову пресу, мовляв, вони цікавіші.

Преса й надалі залишається найсильнішим чинником суспільної лучби. Не даром на домі винахідника друку Йогана Ґутенберга (1436) видніє напис у латинській мові: „Nihil mihi resistere potest". (Ніщо не в силі опертися мені). Це дуже влучно схарактеризував в одній своїй промові до молоді в 1928 році Папа Пій XI. Він сказав „Преса це найбільша потуга сучасности, найуспішніша зброя лукавого й найкращий засіб добра".

Велику спроможність преси та її сильний вплив на духову сферу людей і народів належно оцінювали вселенські архиєреї та часто присвячували їй пильну увагу. Останній Вселенський Собор у Ватикані також визнав поважне значення преси в своєму окремому декреті про засоби суспільної лучби. В ньому не лише підтвердив її важливість, але й проаналізував її завдання та накреслив її напрямні для її дальшої діяльности.

Однією з познак, що саме уявляє собою народ і яку він має вартість є його преса. Чужинці видають свій осуд про народи передусім на підставі його преси, по її кількости і характері, різноманітності й висоті накладу. Преса — це вияв інтелекту, духа, руху, життєвої сили і внутрішньої ідейної зорганізованости. Коли ми чванимося (На Сході ми), чи не переоцінюємо ми себе?.. Чи нема диспропорції між нашою самопевністю й очікуванням, а вірніше мріями та кількістю наших часописів і висоти їхнього накладу? Чи не переоцінюємо себе? Саме в цьому місяці „Преси" кожен українець повинен над цим питанням поважно призадуматись. Коли приглянутися нашій дійсності, насуваються невеселі думки. В поневоленій Україні накидають нам чужу книжку і газету. А тут, у вільному світі, щораз менше зацікавлення рідною пресою, а ще гірше книжкою. Є тут багато громадян і установ, які українських часописів і книжок майже не купують. Виглядає, начебто з хвилиною, коли до берегів Америки прибула українська еміграція, зупинився час, а з ним у непорушній позі закам'яніли люди, задивлені... в минуле.

Кожний спостережливий читач знає, що в порівнянні з чужинецькою пресою, нашу українську пресу характеризує високе етичне почуття. У цьому відношенні наше громадянство може гордитися своєю пресою: вона виконує важкий, але важний обов'язок народного проводу. В нас нема т. зв. жовтої чи бульварної преси. А все ж наші люди її не цінять і легковажать. Почуття сорому мусить відчувати кожний наш політик і діяч, коли йому доводиться відповісти чужинцям на запитання про кількість накладу нашої преси. Друге почуття, що його повинен викликати в душі кожного українця „Місяць преси" — це почуття тривоги за наше завтра.

Коли весь культурний світ шанує своїх журналістів, ми їх легковажимо. Преса є віддзеркаленням життя. Найбільше лихо в тому, що наше громадянство не має зрозуміння ваги преси взагалі, а рідної зокрема. В нас найбільше позбавленим усяких громадських амбіцій елементом є верства людей багатіших. Проблема преси і громадянства така широка, що найдовша стаття могла б бути хіба вступом до цілої книжки на цю тему. Книжка про нашу пресу й відношення до неї нашого громадянства віяла б смутком. Однією з познак, що саме собою уявляє народ і яку він має вартість є преса. Підійдім до нашої національної преси без самообдури і з мужнім рішенням глянути правді в вічі. Порівняймо, що маємо ми і що мають народи, чисельно менші від нас. Кількасоттисячна група лужичан у пропорційному відношенні, багато разів перевищує нас щодо кількости часописів і їх накладу. Про такий наклад, який має один народний литовський часопис, ми можемо сьогодні тільки мріяти.

Даваймо нашим дітям замість вибагливих подарунків із різних нагод нашу книжку. Влаштовуймо добре підготовані змагання в читанні книжок. Незвичайно важливим і допоміжним чинником є група книголюбів.

Що з того, що матимемо гарні народні доми та влаштовуємо пишні вечерниці та забави, коли наше друковане слово, яке Шевченко поставив на сторожі України, не дійде до хат усіх українців у діяспорі. У Фінляндії припадають два часописи на людину, а в нас один — на 30 - 50 осіб. Як можуть батьки розбудити у своїх дітей любов до рідного слова і до рідної книжки, коли в них самих немає цієї любови, коли вони самі не читають нашої преси чи книжок.

Слово зачароване в книжку — це зброя, що її перемогти не можна нікому. Отже усвідомлюючи собі таке велике значення книжки, треба нам докладати всіх зусиль до пробудження любови і пошани до доброї, рідної книжки. Привернім традицію місяця жовтня та присвятім його на розбудову та поширення українського друкованого слова. Зарівняймо прірву, що її принесли зі собою минулі роки, щоб надробити втрачене і занедбане, поклавши підвалини під нове і краще. Наші матеріяльні надбання мусять помогти нам втримати надбання моральні, які є підставою нашої національної культури.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про жіночі сльози

Скільки вже писалося у літературі, скільки оспівано в піснях, описано у драмах про жіночі сльози та їхню силу.

Старою як світ є також історія сили жіночих сліз, якою вони часто послуговуються, щоби здобути це, що бажають у чоловіків.

Але відколи ми живемо у світі рівноправности і вже на вулицях ніде не найдемо напису: „Увага — мужчини працюють", а всюди стоїть „Увага — люди працюють", оцінюється також іншими критеріями жіночі сльози, які досі були ознакою жіночої слабости, емоційности та інших подібних ознак „слабшого пола".

За рівноправність треба платити, як за кожну іншу річ, що її здобувається у житті, і тому не можна дивуватися, коли якраз ця рівноправність вимагає більшого опанування почувань, принаймні у публічному житті.

Саме тому публічний плач Пат Шродер минулого тижня, коли вона проголосила, що резигнує із кандидування на президента ЗСА викликав широку реакцію, коментарі журналістів, а відтак і гарячу дискусію поміж жінками і чоловіками. Мала вона право показувати своє розчарування і жаль так перед усіми та ще в присутності численних фоторепортерів, що зафіксували ті сльози дослівно назавжди у знімках та телевізійних програмах, — чи ні? Одні боронять її бо траплялося не раз і чоловікам-політикам, що вони публічно зворушилися і таки прослезилися. „Ню Йорк Таймс" навіть показав знімки давнього кандидата Едмунда Маскі, теперішнього кандидата Майкела Дукакіса і самого Роналда Реґена, як вони плачуть — і це, мовляв, тільки доказ їхньої людяности. Сама П. Шродер також заявила, що хоча вона не хотіла плакати, але реакція публіки на її резигнацію була така сильна, що зворушила її до сліз. А крім того вона ставить одверте питання чому вимагається від жінки, щоб вона опановувала свої емоції і контролювала їх більше, як мужчини.

Але не всі поділяли її думки і багато жінок таки були розчаровані тим виявом жіночої слабости, вважаючи що вона лише підтверджує стереотипну уяву про „слабу жінку", яка хоче дорівняти у публічному житті мужчині, як і факт, що жінки в ЗСА не „доросли" ще до нього.

Тут, однак, не йдеться лише про публічне життя, але про пост президента держави і про політичне вироблення. Усе ж таки нам здається, що важко мати довір'я до людини, яка так скоро показує свої почування, та ще коли йдеться про особисте розчарування чи жаль. Уявляєте собі П. Шродер у ролі президента ЗСА, коли прийшло б до критичного моменту для держави?

А втім у сьогоднішньому цинічному світі публічний вияв зворушення, ніяк вже „не бере". Може ми надто багато надивилися на різні прояви емоцій у телевізійних новинках, а може просто і людська психіка в англосакському світі інакша. Всі ми знаємо вислів про „штивну горішню губу" і як стараються справжні англосакси опанувати свої почування. Інакші в тому напрямі слов'яни і південні народи, тому може в загальному наші земляки мають більше зрозуміння до сліз П. Шродер. Однак не всі, — ми заступаємо думку, що чужим глядачам зась від того, що діється у нашому серці і наших думках, а вже особливо зась до кожного зворушення!

Колись давно у нашому дитинстві улюблена бабуня повчала: „У нашій родині плачуть тільки на самоті при зачинених дверях" (а в цій родині були нагоди до великих зворушень політичного характеру). Цієї засади ми старалися притримуватися краще або гірше через ціле життя, і тому важко нам боронити публічних сліз П. Шродер чи кожної іншої жінки.

О—КА

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Степан Женецький

АМЕРИКАНЦІ ЗНОВУ НАСИЛУ ВИДАЛИ ІРАНСЬКИХ МОРЯКІВ

(Згадують насильну видачу українського моряка Медведя)

Як подала американська преса, — перед кількома днями американський воєнний корабель „Рейлі" який охороняє нафтові кораблі-танкери від нападів іранців у Перській затоці, затримав іранський човен-міноносець, „Ейр", який випускав міни і взяв 26 іранських моряків у полон, примістивши їх на свій корабель. Цих іранських полонених моряків американці вислали літаком на летовище в Омані і там передали їх іранським дипломатам, а ті відіслали їх іранським літаком до Ірану.

Тепер виявилося, що частина тих іранських моряків не бажала вертатися до Ірану, а хотіла залишитися в Америці, але американці відіслали їх туди насильно. Правда, Державний департамент це заперечує і твердить, що всі іранські полонені моряки добровільно повернулися до Ірану, але як говорять факти, це не відповідає правді. Що їх насильно відставлено до Ірану, про це свідчить таке: секретар оборони Вайнберґер, який в тому часі проводив перевірку американських воєнних кораблів у Перській затоці, публічно був заявив, день раніше перед їх насильним відісланням до Ірану, що деякі полонені іранські моряки, допомагали американцям віднайти і унешкідливити міни, що їх їхній міноносець повкидав у воду. А це самозрозуміло, що кожного іранського моряка, який допомагав американцям, напевно будуть судити і покарають смертю, якщо дістанеться в руки жорстокого іранського режиму; отже важко повірити, щоб хтось з тих моряків, які це чинили, повертався добровільно.

Американські кореспонденти, що находяться у Баґрейні, арабській країні над Перською затокою, теж звітують, що не всі іранські полонені моряки бажали вертатися. І так: кореспондент часопису „Лос Анджелес Таймсу" М. Росс твердив, що американські моряки з корабля, на якому находилися іранські полонені, говорили, що деякі з них не бажали вертатися домів. А кореспондент часопису „Ню Йорк Таймсу" Джан Кіфнер сказав, що один з іранських полонених моряків клякнув на коліна і, плачучи благав американців, щоби його не відсилали до Ірану. Патрик Тайлер, з часопису „Вашінґтон Пост", писав, що американський амбасадор у Баґрейні, С. Захем висловив кореспондентам своє переконання, що коли б полоненим була дана можливість, то деякі з них були б попросили азилю-пристановища, щоби залишитися на Заході. Але, додав він, — що ніхто з урядовців Державного департаменту, хто міг би був зайнятися справою азилю, не з'явився, коли іранці ще находилися на американському кораблі.

День після відіслання іранських полонених моряків до Ірану, речник Державного департаменту на пресовій конференції заявив, що „коли іранським полоненим морякам, що були на кораблі „Рейлі" і все ще находяться під американською опікою, розповіли, що з ними буде, коли їх відставлять до Оману, а звідтам вишлють до Ірану, то жодний з них не запротестував, і тому ми передали їх Іранові".

Дуже цікавий і дуже вірний коментар відносно цієї справи з іранськими полоненими моряками написав впливовий американський часопис, „Волл Стріт Джорнал" з дня 2-го жовтня ц. р.

Однією із найганебніших плям американської поведінки, — читаємо там, — є погана звичка видавати втікачів в руки їхніх мучителів. Далі цей коментар перелічує такі жалюгідні приклади поступування з утікачами: менше ніж три роки тому, Мирослав Медвідь, 25-річний український моряк, вискочив з російського корабля, заякореного на ріці Міссісіпі, і виплив на берег. Американська прибережна охорона зарядила, щоб його повернути назад на російський корабель; він боронився із усіх сил, показуючи на шию рукою, що

(Закінчення на стор. 4)

Андрій Качор

КООПЕРАЦІЯ В ІДЕЇ І ПРАКТИЦІ

(З приводу Міжнародного Дня Кредитової Кооперації)

У 1948 році Кредитова Кооперація в ЗСА і в Канаді, святкуючи соті роковини існування кредитової кооперації у Німеччині — де Фрідріх Вільгельм Райфайзен і Герман Шульце-Деліч поклали перші основи під її існування — рішили цю гарну традицію Дня Кредитової Кооперації перещепити з Европи на американський ґрунт. І з того часу, кожного року, в третій четвер жовтня кооперативи в цілому світі відзначують цей Міжнародний День Кредитової Кооперації.

Кожна країна може визначувати собі ще й інший, для себе догідний час, але все ж таки, це повинно відбутися у жовтні.

Українська кооперація на рідних землях, між двома світовими війнами, під проводом Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові, місяць жовтень проголошувала Місяцем Ощадности. А День Української Кооперації святковано 30-го вересня, в день св. Софії, патронки української кооперації.

Метою таких свят — Міжнародного Дня Кредитової Кооперації, Дня Української Кооперації, чи Місяця Ощадности було і є: поширити і скріпити кооперативну ідею між широкими масами громадянства, приєднати до кредитових, або інших, кооператив нових членів та поінформувати широку громаду про головну ролю і головне завдання кооперації взагалі.

І про це буде мова в цій статті.

• • •

„На початку було Слово... Воно було в Бога споконвіку... І слово тілом стало і поміж нами вітало"... каже святий євангелист Іван.

Наперед усе мусить бути ідея, а щойно пізніше приходить реалізація цієї ідеї: чин. Так було і з кооперацією.

Сама ідея кооперації, ідея співпраці в широкому розумінні така стара, як старим є людство. Її зустрічаємо на всіх ступенях розвою людини, у всіх рас і всіх народів. Ця ідея співжиття і співпраці лягла теж в основу модерної, сучасної, кооперації.

Уже на найнижчому ступені свого розвитку людина жила і розвивалася тільки в громаді, в товаристві інших людей. Досі не вдалося дослідникам і соціологам в історії людства знайти час і місце, коли людина жила одинцем. Людина завжди жила родиною, пізніше родини становили рід, плем'я і вкінці доходило до сучасної держави. Об'єднання кровні — родина і рід — з господарських і оборонних мотивів лучаться в племена, пізніше в громади та дають початок новій спільноті — містові, що в старині було рівнозначне державі.

У місті, попри родинні об'єднання, бачимо згодом вже й об'єднання праці. Маємо різні братства, цехи, ґільдії. Це вже дальший етап розвитку ідеї співпраці і самодопомоги. Завданням цих об'єднань було допомагати собі „радою і ділом" у виробних і торговельних справах, боронити себе від сваволі лицарства і спільно підносити якість продукції та пильнувати справедливого розподілу харчів у роки кризи, а вкінці допомагати своїм членам під час різних нещасть, хворіб і на випадок смерти.

Організація братств, цехів і ґільдій була спершу наскрізь демократичною. Члени вважали себе за братів і собі взаємно допомагали. Вступ до них був вільний. Щойно згодом прийшов розклад і членство в тих установах стало родинним привілеєм. Але це й був кінець тих установ.

Сільська громада, головно в часах плугової культури (а відомо з соціології, що обрібка землі палицею і мотикою об'єднувала людей, а плуг, відтак, індивідуалізував людину) не зуміла витворити, поза родиною, сильне оборонне об'єднання і тому дуже скоро попадає у залежність панів і лицарів та перемінюється у невільників, кріпаків і панцизняних хлопів.

• • •

Нова господарська форма — капіталізм, що народився на руїнах цехового устрою, з яким провадив боротьбу впродовж трьох століть, знищив всякі вузли органічного об'єднання. Під його тиском розірвався ланцюх, що в'язав одиницю з громадою. Проголошено культ свободи і війну цехам і торговельним ґільдіям.

Доходить до того, що в ім'я лібералізму, в ім'я одиниці при кінці XУIII століття поодинокі держави забороняють своїм громадянам творити будь-які об'єднання. Такі ухвали переводять Англія, Франція та інші держави. Навіть славетна французька революція з її деклярацією про права людини, свободу, багатство і приватну власність, нічого не говорить про право творити об'єднання людей.

В ім'я індивідуальної свободи не можна було об'єднуватися в обороні інтересів родини, громади, своїх власних дітей перед жахливим визиском „індивідуальних" фабрикантів-капіталістів.

Одначе ідея співжиття і співпраці, ідея об'єднання сил людини для оборони своїх природних прав, показалася сильнішою від усіх штучних доктрин і законів ліберальної школи економістів...

У XIX столітті народжується нова кооперативна ідея, яка на місце господарського індивідуалізму з жахливим визиском людини людиною, кооперація проголошує, призабуту християнську заповідь, любов ближнього, засаду співпраці, самодопомоги і справедливого розподілу господарських дібр.

Кооперація — це не тільки механічне об'єднання до механічної співпраці із матеріяльних спонук. Кооперація має ясну і свідому мету на нові засади, при допомозі яких можна цю мету осягнути. Засади ці майже в цілому світі однакові, які треба тільки пізнати, зрозуміти та їх притримуватися у практичній роботі. І так, як метою капіталістичного об'єднання є при найменшому зусиллі осягнути якнайбільший зиск, так метою кооперативного об'єднання є якнайкраще задоволити ті потреби своїх членів, для яких дана кооператива була основана. Одначе, „кооперація — це не крамниця — каже проф. К. Жід — це зірка, до якої звернені очі мільйонів людей". І тому кооперація має брати під увагу всі проблеми людини, а не тільки матеріяльні, або тільки духові і пробувати їх справедливо задовольнити.

(Закінчення на стор. 3)

Кооперація...

(Закінчення зі ст. 2)

Сила кооперативного руху і його великі успіхи криються саме в кооперативній ідеї, під впливом якої, як каже великий польський кооператор С. Войцеховський „розтоплюють зматеріялізовані форми дотеперішнього життя: крамниці перетворюються в комори об'єднаних родин споживачів, кооперативні банки в братні каси ощадности і позичок, купці уступають перед об'єднанням хліборобів і ремісників, промисловість переходить в руки споживачів і продуцентів, продукція узгіднюється із споживанням, товар з предмету виміни для зиску стає предметом ужитку, відповідаючи потребам споживача — все перетворюється в ім'я потреб людей, усуваючи економічні, політичні і етичні складники капіталізму".

Одначе на дорозі розвитку кооперації стають старі матеріялістичні звички і призначення, які часто понижують гідність людини, бо роблять з нас сліпих слуг матерії. „Часто в перші дні кооперативної слабости — каже К. Фай — є більше кооперативного духа, ніж в пізніші дні сили. При поширенні кооперації в різних країнах, часто кидається у вічі, що в імпозантних рядах цифр і осягів гине ідея кооперації".

* * *

Українська кооперація на рідних землях, зокрема між двома світовими війнами в Західній Україні, кинула гасло (автором його був інж. Ю. Павликовський): „В об'єднанні власних сил — до добра і краси!" Притримуючись того гасла, українська кооперація в Західній Україні стала могутнім суспільно-громадським і господарським рухом лиш тому, що в основу своєї програми поставила цей морально-етичний ідеал.

Українські кооператори, які опинилися після Другої світової війни у вільному світі, відновили український кооперативний рух, зокрема дуже гарно зорганізували кредитову кооперацію. Маємо дуже гарні висліди нашої спільної праці. У вільному світі діє тепер 69 українських кредитових кооператив, які об'єднують майже 120 тисяч членів і обертають сумою поверх 1,000 мільйонів долярів. Вони об'єднані в Канаді, ЗСА і Австралії в свої крайові надбудови, а ці створили Українську Світову Кооперативну Раду, яка цей наш кооперативний рух репрезентує назовні.

Українська кооперація у вільному світі, без перебільшення і самохвальби, становить собою тепер, побіч наших Церков, найбільшу моральну і матеріяльну силу, якою не може похвалитися ні один бездержавний нарід у діяспорі. Одначе, на жаль, низові кредитові кооперативи ще не доцінюють належно своїх надбудов і не дають їм тої моральної і матеріяльної підтримки, яка їм потрібна і яка їм належиться.

Дехто з молодших провідників українських кредитових кооператив забуває про ідейну суть кредитової кооперації і хоче її перемінити в звичайний банк.

І тому, з приводу Міжнародного Дня Кредитової Кооперації, варто, а може й треба, пригадати нашій громаді та членам кредитових кооператив головні різниці між банками і кредитовими кооперативами, які назовні дуже подібні до себе, але різняться в самій суті свого існування і своєї праці.

Банки творяться з метою зиску, а кредитова кооперація постала і діє з метою допомоги своїм членам.

Банки об'єднують капітали і хто має більше грошей, цей має більші права в банку, тоді коли кредитові кооперативи об'єднують людей і кожний член, незалежно від його фінансових вкладів у кооперативі, має тільки один голос.

Банки помагають збагачуватися, вже і без того багатим купцям і промисловцям, тоді коли кредитові кооперативи мають за мету піднести заробіток і господарство своїх членів: фармерів, ремісників, дрібних купців і робітників, звільняючи їх від коштовного і часто лихварського кредиту.

Банки, звичайно, мають великі капітали і шукають для них збуту часто навіть за кордонами своєї країни, тоді коли кредитові кооперативи заохочують своїх членів до ощадности і зібрані ощадності від одних членів позичають іншим членам, що потребують грошової допомоги і за цю услугу побирають такі відсотки, щоб тільки заплатити відсотки щадникам і найважливіші кошти адміністрації, не дбаючи зовсім про якісь зиски.

Кредитова кооперація допомагає також державі упорядкувати фінансову господарку країни, особливо допомагає зібраними від своїх членів ощадностями заспокоїти фінансові потреби тих же членів, витискаючи з країни чужі капітали, або й власні, але лихварські. Крім цього кооперація вчить людей правдивої демократії, бо тут люди самі, своєю працею, своєю єдністю думки і чину можуть виявити організовану моральну і матеріяльну силу.

Гасло кредитової кооперації дуже просте і сприємливе: працювати не для зиску, а для народу, для услуг членів! Чим більше членів, тим більше треба услуг. А чим ті услуги будуть більші і кращі та повніші, тим самим і для народу буде більше користи!

Пробуймо, як колись на рідних землях, в начало нашої практичної кооперативної праці поставити ідею, щоб українська кооперація у діяспорі, навіть у невідрадних часом умовах, була тією зіркою, у яку вдивляється наша громада, як на приклад національної і суспільно-громадської праці!

Студенти Гарвардської літньої школи відзначили Ювілей Тисячоліття

Отець архимандрит Андрій Партикевич (зліва) з української православної церкви та о. Петро Дудяк з УКЦркви відправляють Водосвяття.

(Фото: Роман Employed Ткач)

Старанням студентів Гарвардської літньої школи українознавства 14-го серпня ц.р. відзначено Ювілей Тисячоліття Хрищення України релігійною відправою і Водосвяттям. Багато українців Бостону приєдналося до процесії, яка проходила з хоругвами і запаленими свічками в той гарний, погідний літній вечір з подвір'я Гарвардського університету вулицями Кеймбриджу над ріку Чарлз, співаючи про цесійний гимн „Спаси, Господи, людей Твоїх". Посторонні люди на вулицях запитували що це, а учасники давали їм відповідні пояснення і летючки. Провадили процесію парохи обох парохій в Бостоні: о. Петро Дудяк з католицької церкви Царя Христа і о. архимандрит Андрій Партикевич з православної церкви св. Андрія який виголосив головну, відповідну до цього свята, проповідь. Співучасниками відправ були о. Павло Ванфлюффелен з Аргентини, який був курсантом школи українознавства, а також один диякон і двох богословів. Співами диригував незрівняний Олександр Кузьма. Над рікою відправлено Водосвяття у пам'ять акту хрищення, яке відбулося в 988 році в Києві на Дніпрі.

Задум провести такий похід піддав Борис Ґудзяк, докторант Гарварду на сходинах літнього курсу в дискусіях на тему плекання українських духовних традицій. Створено комітет під головуванням Марії Кравців, який зайнявся підшуанням відпвоідного місця, виготовленням інформацій брошурки, летючок ,запрошень, одержанням поліційного дозволу, повідомленням преси. Визначну допомогу подали: Фонд Катедри Українознавства, наші оба отці парохи та навіть неукраїнці, як друкарська фірма, яка видрукувала безплатно брошурку і летючки.

Українська громада взяла участь в тому поході з почуттям вдячности і признання організаторам, студентам. Це була перша імпреза на терені округи Бостону — започаткування ювілейних святкувань Тисячоліття Хрищення України.

Н.Н.

ГАЗЕТА „ВАШІНҐТОН ТАЙМС" повідомила, що 7-го жовтня ц.р. перед американською Комісією безпеки і співробітництва в Европі свідчили дисиденти з балтицьких країн, які раніше покинули Совєтський Союз — член латинської правозахисної групи „Гельсінкі-86" Ролянд Силяраупс, Тіт Медіссон, який ще недавно організував в Латвії демонстрації проти договору Гітлера зі Сталіном в 1939 році, і член литовської Гельсінкської групи Вітавтас Скуодіс. Усі троє заявили членам згаданої комісії, що, почанаючи від 1940 року і кінчаючи сьогоднішнім днем, балтицькі народи були позбавлені свободи й незалежности. Згідно з їхніми свідченнями ситуація в СССР не змінилася, а багато політичних в'язнів далі перебувають в тюрмах, концтаборах і психіятричних заведеннях КҐБ.

У ПРОМИЖУТКУ ҐАЗИ, ОКУПОВАНОЇ Ізраїлем арабської території, відбулась перестілка між палестинцями і ізраїльтянами, у наслідок якої були забиті чотири палестинці і один ізраїлець, працівник державної служби безпеки. Після перестрілки ізраїльська поліція і військовий відділ перевели докладні обшуки кількох приміщень палестинців і відкрили чимало зброї й амуниції, переважно совєтського виробу.

З приводу смерти в Лос Анджелес, Каліф. мого односельчанина і товариша з гімназійних часів у роках 1922-30 в „Рідній Школі" в Городенці, а опісля в державній гімназії у Коломиї

бл. п.

Василя Кнігиницького

із села Серафинці, пов. Городенка, Зах. Україна — передаю свої щирі земляцькі співчуття Дочці і Родині Покійного — Вп. П. д-р Уляні Кнігиницькій, д-р Іванові Фалазарнові в Лос Анджелес та всій Родині.

У пам'ять Покійного Василя складаю пожертву в сумі $100.00(сто дол.), а це на Видавничий Фонд „Городенщини" — $25.00 (в додатку до $50 дол. пересланих раніше), на Т-во „Св. Софія" — $50 ($25 на розбудову УКУ в Римі та $25 на Постійний Патріярший Фонд), і $25.00 на Менор Джуніор Коледж у Філядельфії у 40-річчя його праці.

6630 Н. 4-та вул. Філядельфія, Па. 19126 — Мґр Олександер Луцький, Серафинці — Філядельфія

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. д-ра проф.

ЮРІЯ АНДРІЯ ТЕРШАКІВЦЯ

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в неділю, 18-го жовтня 1987 року
у Маямі Фла., в українській католицькій церкві Успення Пречистої Діви Марії, о год. 10-ій ранку;
у Філядельфії, Па. в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії, о год. 9-ій ранку;
у Вінніпеґу, Ман. у церкві Покрови Пречистої Богородиці, о год. 9-ій ранку;
у Вашінґтоні, Д. К., 10-го жовтня, у Візантійській Каплиці — Нешенел Шрайн, о год. 9-ій ранку

Дружина — МИРОСЛАВА
сини —
ЮРІЙ з дружиною ДІЯНОЮ І СТЕФЦЕЮ
АНДРІЙ з дружиною ХРИСТИНОЮ

По Святій Літургії в Маямі відбудеться тризна у церковній залі.

Ділимося сумною вісткою
з Українською Громадою в краю і на чужині,
що в дні з 5-го на 6-те жовтня 1987 р. в Golf Port, Florida
помер на 80-му році свого трудолюбивого життя

бл. п. проф.

ПЕТРО ГОЛУБЕНКО-ШАТУН

голова Все-української Національної Ради, видатний громадський, політичний і науковий діяч.

ПАНАХИДА відбудеться у п'ятницю, 9-го жовтня 1987 р. о год. 7-мій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку а похорон відбудеться в суботу 10-го жовтня 1987 р. о год. 11-тій ранку, в церкві св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

ПРЕЗИДІЯ ВУНРАДИ

З глибоким сумом повідомляємо членство Фундації ім. Ольжича і все Українське Громадянство в краю і на чужині, що в дні з 5-го на 6-те жовтня 1987 р. на 80-му році свого трудолюбивого життя помер в Golf Port, Florida наш почесний член-добродій

бл. п. проф.

ПЕТРО ГОЛУБЕНКО-ШАТУН

голова Все-української Національної Ради, відомий дослідник Української Літератури і автор останньо опублікованої видатної праці „Україна і Росія в світлі культурних взаємин".

ПАНАХИДА відбудеться у п'ятницю, 9-го жовтня 1987 р. о год. 7-мій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку а похорон відбудеться в суботу 10-го жовтня 1987 р. о год. 11-тій ранку, в церкві св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

До численної участи запрошує

ПРЕЗИДІЯ ФУНДАЦІЇ ім. ОЛЬЖИЧА

ПОДЯКА

„Отче, хай буде Твоя воля, не моя"... — так молився Христос у годину страстей і смерти, а нам залишив молитву-молитов „Отче наш"..., в якій сказано: „Нехай буде воля Твоя"...

І так з волі Всевишнього 21-го липня 1987 року померла

св. п.

МАРІЯ КУШНІР-БАРАГУРА

моя незабутня Дружина й найдорожча Мама та Бабуся моїх двох доньок із зятями й чотирма внуками.

Хоч смерть Її була для нас тяжким ударом, то хочемо перше скласти подяку Господеві, що в своїй доброті, любові й милосерді дозволив Покійній без довгих і тяжких терпінь спокійно й гідно переступити поріг, який відмежовує дочасне від вічного. Це була нагорода Покійній від Отця Небесного за Її беззастережну, непохитну, дитячо-наївну віру, за глибоку побожність та за богобійне, чесне й трудолюбне життя для родини й громади.

У час Її недуги, смерти й похоронів ми зазнали багато підтримки, потіхи й помочі та переконалися скільки є людей великого серця. На цьому місці дякуємо всім тим, що особисто, письмово чи телефоном поділили з нами нашу скорботу, особливо за посмертну оповістку в „Свободі" від редакції „Нашого Життя".

Наша подяка належить передусім д-рові Іванові Макаревичеві, нашому довголітньому родинному лікареві й приятелеві за його безкорисну лікарську опіку й допомогу, яка переходила межі його професійних обов'язків та його Дружині Наталії, яка дала докази правдиво самаританської любови ближнього. Дякуємо цілому гуртові лікарів та медичному персоналові „Загального Шпиталю" в Асторії за їхні заходи полегшити Покійній страждання. Наша подяка належиться д-р Марії Єфремов за відвідини недужої, професійні поради та готовість допомогти, коли наблизиться невідхильна критична година. Врешті висловлюємо щире спасибі д-рові Романові Морозові за заходи полегшити вмираючій об'яви емоційного порядку та його Дружині Пані Ользі за слова потіхи й розради.

Щиру подяку висловлюємо пароховї церкви Чесного Хреста в Асторії о. Христофорові Войтині ЧСВВ за відвідини недужої в шпиталі й за духову потіху, пароховї церкви Покрова ПДМ в Озон Парку о. крилошанинові Петрові Огіркові за часте запитування про стан хворої та за уділення Найсвятіших Тайн на дорогу до Вічности, за відправлення панахид, за прощальне слово над труною в церкві, за відпровадження тіла на цвинтар і за участь у тризні. Зворушила нас ласкава участь у панахиді генерального вікарія й пароха церкви св. Юра в Ню Йорку о. Патрикія Пащака ЧСВВ, а також бувшого пароха церкви Покрова ПДМ в Озон Парку о. крилошанина й канцлера Любомира Мудрого та о. Богдана Карася. Окремо дякуємо о. Л. Мудрому за відправлення заупокійної Служби Божої.

Хай Всевишній винагородить проф. Тимоша Білостоцького за служіння під час панахид і Служби Божої, а д-ра Зеновія Ґіля за служіння в часі надгробних молінь.

Зворушливим були короткі, але змістові й щирі слова прощання Покійної під час панахиди — голови СУА Пані Марії Савчак і голови 64-го Відділу СУА, членкою якої була Покійна, Пані Христі Навроцької. Їм належиться наша щиросердечна подяка.

Наше спасибі всім, хто прибув на панахиди, Заупокійну Службу Божу та взяв участь у похороні на цвинтарі й у тризні та всім тим, хто не зміг прибути, але з'єднався з нами молитовно.

Ми глибоко вдячні університетському колезі Померлої ред. Іванові Дурбакові та Її шкільній товаришці Пані Марії Даниш за щирі, теплі, безпретенсійні, навіяні тендітною ностальгією спогади в „Свободі", а також за згадку в жовтневому ч. „Нашого Життя", підписану ініціялами У. Л.

Тому що душі померлих найбільше потребують молитов, ми від серця вдячні особам, які жертвували на Служби Божі, а саме: Павлина Бабська, Іван і Анастазія Безуб'яки, Михайло Білейчук, Тиміш і Ольга Білостоцькі, Володимира і Теодозія Брикович, Ірина Гарматій з родиною, Степан і Надя Гробельські, д-р Зеновій і Володимира Ґілі, Сестри Де Ґуріо, Володимир і Люба Делькевичі, д-р Іван і Ірена Дорожинські, Джуді Клеппер, д-р Іван і Наталія Макаревичі, Євген і Ірена Мельники, Орест і Святослава Менцінські, Олена Островерха, Василь і Марія Романці, Аріядна Сельська, Володимир і Зеновія Сидораки, Андрій і Ірена Сольчаники, Союз Українок Америки, 35-ий Відділ в Озон Парку, Софія Стецура, д-р Василь і д-р Теодора Федорцеві з родиною, Микола й Ольга Ходоби, Дарія Хухра з родиною, Юрій і Ірена Хухри. Марія Червоняк, Ярослав і Катря Червоняки, Стефан і Евстахія Шугани, Ярослава Яросевич.

Наша подяка тим людям доброї волі, які жертвували на Служби Божі поза цим списком, хоч вони нам невідомі.

Ми вдячні всім особам, які взяли участь у Службах Божих у Сороковий день смерти Марії, коли ще Її душа вітала поміж нами.

Дякуємо Сестрицтву Покрови Пречистої Діви Марії в Бавнд Бруку за справне приготування тризни, а похоронному закладові Волш-Ля Белля і Син у Вудгейвені, що доклало всіх зусиль, щоб похорони відбулися за нашим бажанням та гідно й по-християнськи.

Замість квітів на могилу Покійної члени ближчої й дальшої родини, приятелі і знайомі та люди доброї волі зложили щедрі пожертви на громадські й добродійні цілі, а саме:

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ СУА „НАШЕ ЖИТТЯ"

50.00 дол.: Володимира й Теодозія Брикович; по 25.00 дол.: Ігор і Христина Дякунчаки, Галина Паньків, Оксана Рак; по 20.00 дол.: Марія Оксана Бачинська, Олена Качала, Омелян і Дарія Шепаровичі; по 15.00 дол.: Люба Брикович, Стефан і Евстахія Шугани.

Канадською валютою: 25.00 дол. Юрій Бабій; 15.00 дол. Анна Стецькович.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У НЮ ЙОРКУ:

100.00 дол. Ярослав і Катря Червоняки; по 50.00 дол.: Іреней і Оксана Ісаєві, д-р Іван і Наталія Макаревичі, Орест і Софія Питлярі, Мирослав Семчишин; по 25.00 дол.: Світлана Грибінська, Богдан і Христина Подоляки; по 20.00 дол.: Стефанія Барицька, Петро і Богданна Гаврилюки, Михайло і Наталя Клецорі, Олександер і Лідія Клецорі, д-р Ярослав Крив'як, Володимир і Дарія Ломницькі, Семен і Софія Михайлишини, Роман Ференцевич; 15.00 дол.: Люба Брикович; 10.00 дол.: д-р Микола і Софія Барусевичі.

Канадською валютою: 50.00 дол.: Дарія Горняткевич.

НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД СУА:

300.00 дол.: Іван і Звенислава Бриковичі; 100.00 дол.: Александер і Анна Клоси; по 75.00 дол.: Ігор і Христина Дякунчаки, Дарія Хухра і Таня Паш; по 50.00 дол.: Володимира і Теодозія Брикович, Віра Іваницька, Ярослав і Богданна Комаринські, Софія Кульчицька, Володимир і Наталія Левицькі, Лев і Люба Лукомські, Андрій і Ірена Сольчаники, Юрій і Ірена Хухри; 40.00 дол.: Петро і Люба Гилл; 30.00 дол.: Євген і Ірена Мельники; по 25.00 дол.: Марко Брикович, Христина Брикович, Юрій Дякунчак, Ірена Жуковська, Роман і Ольга Кобрини, Ярослав і Ірена Масюки; по 20.00 дол.: Нуся Бідяк, д-р Зеновій і Володимира Ґілі, Євгенія Дубас, Микола Кавка, Лідія Хома; по 15.00 дол.: Люба Брикович, Іван і Іна Лодинські.

Канадською валютою; 100.00 дол.: Омелян і Ярослава Кушнірі; 65.00 дол.: д-р Андрій Горняткевич; 35.00 дол.: М. і О. Говери; по 25.00 дол.: С. і І. Мартини.

Микола і Софія Пришляки склали пожертву без подання суми на будову церкви Пресвятої Діви Марії в Іслінґтоні, Канада.

Родина дякує щиро жертводавцям від себе й від згаданих установ.

Хай Всевишній сторицею винагородить всіх, хто взяв на себе частину нашого смутку за Покійною,

чоловік Покійної — Володимир з донькою Звениславою Брикович і зятем Іваном та внучками Христиною й Марком із донькою Христиною Дякунчак та зятем Ігорем і внуками Юрком і Ксенею.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — Метачин „Роверс" С К 1:0

У других з черги змаганнях за чемпіонат вищої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, що відбулися в неділю, 27-го вересня ц.р., І-ша дружина виграла мінімальним вислідом 1:0. Протягом цієї зустрічі футболісти „Ч. Січі" мали значну перевагу в грі, створили багато добрих нагод до здобуття голів, одначе змагуни нападу не зуміли їх належно використати. До перерви „Січовики" кількакратно створили критичні моменти під воротами суперників, але їх енергійно ліквідували оборонці і воротар „Роверс". У цьому ж часі гості мали єдину можливість відкрити конто ґолів, але її очайдушно знівечив воротар „Ч. Січі" Маріян Хамуляк.

Після перерви „Січовики" продовжували свою домінацію в грі і особливо в кінцевій фазі, наш напад виявив проблиски своєї минулорічної форми. В 72-ій, 78-ій і 81-ій хвилинах добрий воротар гостей виявив свої непересічні здібності, ліквідувавши сильні стріли Андрія Бакуна, Р. Павлюса і Ігоря Чижовича.

У 86-ій хвилині Чижович з високої подачі Торія головою вмістив м'яч у сітку воріт „Роверс" і цим самим перерішив долю зустрічі.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Хамуляк, Ромійо, Павлюс, Зульо, Торій, Ансальмо, Чижович, Апозато, А. Бакун, Б. Куцина, д-р В. Бакун, В. Науменко. Провідник Вол. Бакун.

УСВТ „Ч. Січ" II — Лівінґстон „Лейзерс" 2:5

Друга дружина „Ч. Січі" зазнала поразки на виїзді в Лівінґстоні з місцевим клюбом „Лейзерс" 2:5. Обидва голі для нашої дружини здобув М. Мурся. Склад дружини був: Т. Науменко, Фітцґеральд, Гадулик, Алміда, Ю. Ґбур, Сантана, Б. Ґбур, Б. Науменко, Лоза, Пуґлісі, В. Науменко, Я. Твардовський, Ґулаґа, Мюніс. Провідник — Віктор Науменко.

(от)

УСК Ню Йорк — Коледж Пойнт С К 0:1

Тієї першої поразки в іграх за чемпіонат II-ої дивізії Космополітальної Ліґи наша І-ша дружина зазнала в неділю, 27-го вересня, на площі коледж Пойнту.

У звітових змаганнях провідник був змушений знову експериментувати склад дружини після того, як на площу не прибули наші чільні футболісти — Гупало і Турко. В грі, особливо в першій половині, УСК мав значну перевагу, але дався в знаки брак зіграності нашого нападу, який марнував нагоди до здобуття можливих ґолів. У 27-ій хвилині господарі влучно використали свою можливість, коли здобули єдиного, але переможного ґоля змагань. Після перерви ініціятиву тримали суперники, завдяки якій завдали багато праці нашій обороні і воротареві. Кілька контратак наших футболістів не принесли бажаного успіху.

В передзмагу резерва УСК-у закінчила свою першенську зустріч ремісовим вислідом 0:0.

Календарець змагань І-ої дружини УСК-у: 11-го жовтня С К „Ґоя" — УСК, 18-го жовтня УСК — КФК - 81, 25-го жовтня УСК — Гунгарія С К, 8-го листопада — Квінс Юнт. — УСК, 22-го листопада „Блю Енджелс" — УСК.

Управа УСК на 1987 рік

На річних загальних зборах, що відбулися в травні ц.р., була вибрана управа УСК на біжучий рік в такому складі: д-р І. Сєрант — голова, Я. Куровицький, М. Гірняк і І. Ковальчук — заступники, М. Демків — секретар, Т. Щеснюк — скарбник, В. Сворак — асистент, І. Ковальчук — менаджер господарської секції, І. Кріль — асистент, С. Коваленко — керівник спорту, О. Вербицький — асистент, М. Бойчук, д-р В. Калинович, Я. Лисяк, О. Редька, Я. Томоруґ — вільні члени, С. Боднар, О. Наливко, А. Сумик — контрольна комісія.

С. К.

За чашу Европи Київ „Динамо" — Ґлазґов „Ренджерс" 1:0

У першій з двох зустрічів між цими клюбами, що відбулася в Києві 16-го вересня ц.р. на Центральному стадіоні при участі 95,000 глядачів, перемогу здобули українські футболісти мінімальним вислідом 1:0. Цього єдиного ґоля з карного стрілив Михайличенко. Друга і вирішальна зустріч за вхід до чергової рунди відбудеться в Ґлазґові, Шотляндія. Коли після цих завзятих змагань кореспонденти запитали тренера Ґлазґова Ґрейґа чи вистачить киянам цієї мінімальної переваги, Ґрейґ відповів: „Запевняю, що киянам доведеться в Ґлаґо нелегко. Оцей єдиний ґоль може вирішити все, та найбільше мене турбує стан здоров'я Заваріва і Бєланіва".

Як виходить із звіту цієї зустрічі, в ній через недуги не змогли взяти участі саме ці два чолові футболісти киян. Склад дружини був: Чанов, Безсонів, Балтача, Кузнецов, Дем'яненко, Рац, Яковенко, Михайличенко, Яремчук, Євтушенко, Євсєєв і Блохін. Склад Ґлазґова: Вудс, Ніколь, Філіпс, Сунесс, Бутчер, Фергусон, Коен, Кірквуд, Маккойст, Дюрант, Макґреґор.

За чемпіонат вищої ліґи СССР

у 24-ій рунді розгривок московський „Спартак", лідер вищої дивізії, переміг харківський „Миталіст" 2:1, збільшивши своє конто точок до 34-ох. Український клюб „Дніпро" з Дніпропетровська здобув важливу перемогу з донецьким „Шахтарем" 3:1, завдяки чому залишився дальше грізним конкурентом москвичів, займаючи друге місце з 33-ма точками. Київське „Динамо" напередодні зустрічі з шотляндцями ремісувало з московським „Торпедо" 2:2. В показнику табелі ігор кияни займають восьме місце з 24-ма точками. Згадані вище футбольні клюби з України — донецький „Шахтар" має 25 точок (сьоме місце) і харківський „Металіст" 22 точки (опинився на 10-му) на усіх 16. До закінчення сезону залишилося ще шість рунд.

Гаківковий клюб Київ „Сокіл" — переможець Міжнародного турніру

У той час як в Канаді проходили міжнародні змагання за чашу Канади, яку остаточно виграла збірна Канади — елімінувавши збірну СССР в трьох фінальних зустрічах — 5:6, 6:5 і 6:5, — в Києві відбувся міжнародний турнір за чашу газети „Совєтський Спорт". В ньому взяли участь: збірна Румунії, ВСЖ (Кошіце, Чехо-Словакія), „Торпедо" (Горький, Росія), „Автомобіліст" (Свердловськ, Росія) і „Сокіл" (Київ).

В змаганнях круговою системою київський „Сокіл" переміг: збірну Румунії 14:0, „Автомобіліст" 5:1, „Торпедо" 5:4, ремісував з ВСЖ 6:6, у висліді чого здобув чемпіонат турніру. Дальші місця зайняли: ВСЖ — 6 точок, „Автомобіліст" — 4, „Торпедо" — 3 і збірна Румунії — 0.

(от)

Американці...

Закінчення зі стор. 2.

його чекає смерть, коли його повернуть в руки москалів, і знову скочив у ріку. Його американці витягли із води, зв'язали руки, і насилу відставили на совєтський корабель. Перед тим, заки дано дозвіл совєтському кораблеві відплисти, урядовці Державного департаменту ввійшли на совєтський корабель, щоб переслухати Медведя, і вони ствердили, що він хоче повернутися до Совєтського Союзу. (Тут слід додати таке питання: чому ж Медвідь вискакував із совєтського корабля у воду і плив до берега, коли він хотів повертатися до СССР? — СЖ).

У 1979 році Людмилу Власову совєтські консулярні власті в Ню Йорку були притримали в своїх приміщеннях після того, як її чоловік Олександер Ґодунов, який виступав у складі Большого балету на Заході, попросив азилю в Італії. Її відпровадило аж вісім совєтських „охоронців" — каґебістів на летовище Кеннеді, де на неї чекав совєтський літак. Американські власті, підозріваючи, що її москалі хочуть забрати проти її волі до Совєтського Союзу і аж три дні не дозволяли на відлет літака. Справа скінчилася аж тоді, коли Державний департамент погодився, щоб її переслухали американці в рухомій будці, що її привезли біля літака, в присутності аж 12-ох совєтських представників". Державний департамент вирішив, що Власова „не бажає" залишатися, і каґебісти її забрали до Совєтського Союзу...

У 1970 році Сімас Кудірка, литовський моряк, перескочив зі совєтського корабля на човен американської прибережної охорони. І хоч він заявив, що хоче залишитися в Америці, американські охоронці дозволили совєтським морякам зайти на американський човен. Вони С. Кудірку зв'язали і силою затягнули на совєтський корабель. Його відставили до Совєтського Союзу і там засудили на 10 років концтабору. Пізніше виявилося, що мати Кудірки була народжена в Америці, отже він є американським громадянином. На вимогу американців його звільнили і дозволили на виїзд до Америки, після того як він промучився 18 місяців у московському кацеті.

Та найбільш ганебною була т. зв. „Операція Кілгол", передача Москві совєтських воєнних полонених у Другій світовій війні американськими і британськими властями. Багатьох совєтських полонених — чи вони були звільнені з німецького полону, чи вони зголосилися до німецького війська, щоб боротися проти совєтів — не хотіли повертатися до Совєтського Союзу, бо знали, що їх там чекає жорстоке знущання, або певна смерть, і тому всякими способами боронилися проти видачі совєтам. У червні 1945 року 151 совєтських громадян, що їх американці зловили в німецьких військових одностроях, а які перебували в полоні у Форт Дікс, довідавшися, що їх мають видати совєтам, намагалися поповнити масове самогубство; трьох з них таки відібрали собі життя, а решту американці передали совєтській владі.

Усі ці вищенаведені факти, — пише „Волл Стріт Джорнал", — ніяк не переконують нас, щоб ми могли повірити запевнюванням Державного департаменту, що іранські моряки бажали повернутися до Ірану, знаючи, як багато разів він (Державний департамент), поробив ті самі помилки, які є просто, ганебні.

Кінчає цей свій знаменитий коментар „Волл Стріт Джорнал" таким твердженням: „Торгівлю зброєю з аятоллою Хомейні — можна назвати „реальною політикою", але торгівля людським життям — це жорстокий несмак".

Ю. КРОХМАЛЮК, АЛЕ НЕ ТОЙ

У рецензії Івана Кедрина „Казки для молодих і старих" („Свобода" з 30-го вересня ц.р.), сказано, що різнобарвну обгортку зладив Ю. Крохмалюк. Це правда — але не автор отих казок, а його братанок, професійний маляр. — І. Кедрин.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ ЗАВОЛОВИЧ, член УНС Відд. 334-го ім. Івана Франка в Пармі, Огайо, помер 27-го травня 1987 року на 90-му році життя. Нар. 1897 року в Україні. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Теодора з дружиною і двоє внуків. Похорон відбувся 29-го травня 1987 року на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефанія Бохонок, секр.

КАТЕРИНА СКАЛЬСЬКА, член УНС Відд. 175-го ім. св. Миколая в Дітройті, Миш., померла 8-го вересня 1987 року на 80-му році життя. Нар. 1907 року в Камінці Струмиловій, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку сина Евгена, троє внуків, одну сестру та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 11-го вересня 1987 року на цвинтарі св. Ядвіґи в Дірборн, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Ярослав Базюк, секр.

ТЕОДОР ҐОРНЯК, член УНС Відд. 146-го ім. Івана Франка у Воррені, Миш., помер 2-го серпня 1987 року на 64-му році життя. Нар. 1923 року в Дітройті, Миш. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Бетту, дочку Джойс, дві сестри: Галину Ґаврик і Марію Ґлонек та дальшу родину. Похорон відбувся 5-го серпня 1987 року на цвинтарі Воскресіння в Мавнт Клеменс, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Г. Корбяк, секр.

МИХАЙЛО ОРШУЛЯК, член УНС Відд. 88-го в Керґонксоні, Н.Й., помер 6-го серпня 1987 року. Нар. 17-го листопада 1911 року в Рогатині, Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Маргарету, сина Славка і доньку Катерину; двоє внуків і двоє правнуків. Похорон відбувся 10-го серпня 1987 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефанія М. Гаврилюк, секр.

МИХАЙЛО МИЦАК, член УНС Відд. 5-го ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й., помер 18-го січня 1987 року на 76-му році життя. Нар. 13-го лютого 1910 року в Україні. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку п'ятеро дітей — Юрія, Волтера, Андрія, Марію Ґрін і Лідію Мицак. Похорон відбувся 22-го січня 1987 року на цвинатарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Климишин, секр.

ВОЛОДИМИР ГАВРИЛЯК, член і секретар 316-го Відділу УНС Т-ва „Вільні Козаки" в Рочестері, Н.Й., помер 25-го липня 1987 року на 75-му році життя. Нар. 1913 року в селі Данильче Рогатинського повіту, Україна. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дві дочки — Олесю Едвардс з мужем і дочкою та Христю Шлес з сином, як також ближчу і дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 28-го липня 1987 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Ґалуба, секр.

СОФІЯ ЄЙНА, член УНС Відділу 316-го Т-ва „Вільні Козаки" в Рочестері, Н.Й., померла 3-го вересня 1987 року на 79-му році життя. Нар. 1908 року в селі Путятинцях Рогатинського повіту, Україна. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку мужа Михайла, сина Миколу з дружиною Анною, внуків Ігоря, Ореста, Богдана і Марусю та одну правнучку. Похорон відбувся 5-го вересня 1987 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Л. Ґалуба, секр.

ВОЛОДИМИР САВЧИН, член УНС Відд. 153-го у Філядельфії, Па., помер 28-го серпня 1987 року на 57-му році життя. Нар. 21-го вересня 1930 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Віру; дітей: Юрія, Тараса, Рому і Олександру; сестер Ірену Новосад і Олександру Фотій; братів Ярослава і Романа. Похорон відбувся 1-го вересня 1987 року у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

АННА КРІЛЬ, член УНС Відд. 430-го Т-ва „Дністер" у Філядельфії, Па., померла 20-го серпня 1987 року на 86-му році життя. Нар. 12-го жовтня 1900 року в Ст. Клер, Па. Членом УНС стала 1923 року. Залишила у смутку сестру Гелену і брата Фреда. Похорон відбувся 20-го серпня 1987 року на цвинтарі Мт. Олівет в Сан Рафаел.

Вічна Їй Пам'ять!

І. Книгницький, секр.

АННА КЛИМ, член УНС Відділу 504-го ім. Е. Коновальця в Лімінґтоні, Онт. Канада, померла 29-го квітня 1987 року на 92-му році життя. Нар. 25-го серпня 1894 року в Таврові, Бережани, Україна. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку дочку Анастазію, сина Еміліяна, внуків і правнуків. Похорон відбувся 5-го травня 1987 року на цвинтарі „Парк Ловн" в Торонто, Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Евгенія Барна, секр.

РОМАН І. МИКИТИН, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чікаго, Ілл., помер 30-го липня 1987 року на 34-му році життя. Нар. 4-го листопада 1952 року в Чикаго, Ілл. Членом УНС став 1981 року. Залишив у смутку тітку Ольгу Павлюк, кузинів — Мері і Філ. Магурно, Дарлін і Роберт Ібарра і Михайла Павлука. Похорон відбувся 3-го серпня 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Чікаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Семків, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 18-го ЖОВТНЯ 1987 р.

Рочестер, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд., о год. 2-ій по пол. у приміщенні церкви св. Йосафата. Проситься членів прибути на означений час. Тому, що багато членів залягають з вкладками, секретар буде їх збирати від 1-ої год. по пол. і півгодини після зборів. — С. Приймак, секр.